СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

165. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 29-го СЕРПНЯ 1986 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 29, 1986 — No. 165. — VOL. XCIII.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II БЛАГОСЛОВИВ УКРАЇНСЬКОГО МИСТЦЯ

Папа Іван Павло II приймає на авдієнції у Ватикані українського мистця Миколу Голодика і уділяє йому апостольського благословення.

Джерзі Сити, Н. Дж.—Відомий український мистець іконограф і скульптор Микола Голодик спеціялізується переважно в ділянці монументально-прикладного живопису. Жанром його творчости є малювання іконостасів, вівтарів, мистецьке оформлення українських католицьких та православних церков та соборів у З'єднаних Стейтах Америки, Канади, Бразилії, Арґентині. Його мистецькі праці високо ціняться у країнах вільного світу.

Крім того, Микола Голодик ще й гарно співає. Від природи він має лірико-драматичний баритон і часто виконує головні партії у відомих операх українських композиторів-клясиків, а також в операх італійських, німецьких та французьких композиторів. Виступає М. Голодик і в сольових концертах української народної стародавньої й сучасної пісні. Не зважаючи на свій „солідний" вік, мистець М. Голодик продовжує „відшліфувати" свій голос і бере лекції вокалу у відомого італійського співака і маестра. Джино в Ню Йорку.

З відомим українським хором „Думка" із Ню Йорку мистець Микола Голодик провів успішне турне по країнах Західньої Европи, де виступав у концертах як соліст. Про це наша газета вже не раз писала.

Після закінчення дуже успішних гастролів хору „Думка", М. Голодик приїхав до Італії, де за порадою і допомогою відомого українського художника-монументаліста Святослава Гординського,—свого давнього вчителя і наставника, у якого Микола Голодик є довголітнім асистентом, почав детальні студії античних мозаїк у Венеції, Фльоренції та Римі. До речі, зараз Святослав Гординський

(Закінчення на стор. 4)

Акція АОЛПУ за звілненням Ю. Шухевича

Трой, Н.К. (І.Д.) — Олбанський Відділ Товариства „Американці в обороні людських прав в Україні" (АОЛПУ) подбав про надрукування значної кількости поштових карток до президента Реґена з пропозицією, щоб він підніс справу звільння Юрка Шухевича з довголітньої тюрми на вершинній конференції. Наші організації та поодинокі особи, зацікавлені цією важливою справою, нехай звернуться про ці поштівки на адресу: Americans for human right in Ukraine, — Rd. 5. Box 6, Troy, N.Y. 12180.

При замовленні цих поштових карток побажано присилати пожертви на покриття коштів карток і пересилки. Тільки завдяки таким масовим акціям звільнено з тюрем багато наших дисидентів, тому нашим національним обов'язком є своєчасно переводити такі масові акції, бо як не ми, то хто?

В Ню Йорку плянують створити Громадський Комітет 1000-ліття Християнства

Ню Йорк. — З канцелярії Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні інформують, що підготовчі праці для скликання основуючих зборів з метою створити Громадський Комітет Тисячоліття Християнства в Україні Метрополітального Ню Йорку й околиць уже зроблені. Ці збори відбудуться у суботу, 13-го вересня 1986 року, в будинку НТШ при 63 Четверта аве. Початок о годині 3:00 пополудні. Збори скликає у порозумінні з організованою громадою міста Ню Йорку Крайовий Комітет Тисячоліття Християнства в Україні. Комітет вислав багато листів до місцевих церковних і громадських організацій, що їхні адреси мав, прохаючи їх прислати представників на ці збори. Крім того Комітет запросив також поодиноких членів нашої громади, адреси яких він також посідав. Тому якщо якісь організації чи особи не одержали цих листів-запрошень, то Крайовий Комітет просить їх уважати цю інформацію у „Свободі" за запрошення.

Вже лише один рік ділить нас від 1988 року, в якому сповнюється тисяча років від хрищення Київської Руси-України. Наші громади по містах свого проживання мусять гідно і величаво відзначити цю особливу річницю. Це стосується зокрема громади міста Ню Йорку з огляду на її позицію в Америці. Тут у великій мірі є культурний центр Америки — опери, театри, музеї та інше; тут містяться Об'єднані Нації; тут є багато фінансових і економічних інституцій великої важливости такі, як біржі і центральні банки; тут є багато академічних інституцій, професійних товариств і тут є багато мільйонів мешканців. З цих об'єктивних причин, як і також з наших національних потреб, українська громада Ню Йорку й околиць повинна з великою увагою підготовлятися до відзначування нашого Тисячолітнього Християнства. Для цього потрібно мати місцевий комітет, який би плянував працю і при допомозі всієї громади її реалізував. Нюйоркська громада має мистецькі одиниці, молодечі і спортові товариства, великі активні церковні громади, громадські і професійні організації і цим самим має можливості якнайкраще відсвяткувати наше тисячоліття. Треба тільки, щоб представники громади численно прийшли на основуючі збори і зробили добрий початок великої праці.

Совєтський Союз створює протиракетну оборону

Москва. — В Совєтському Союзі не стихає пропагандивна кампанія, яка має на меті переконати увесь світ, що стратегічна оборонна ініціятива президента Роналда Регена буде легко нейтралізована совєтськими військовими засобами, з чого випливає, що Білий Дім, створюючи протиракетну оборону, даремно витрачає гроші.

На пресовій конференції, що відбулася в Москві в понеділок, 25-го серпня, начальник генерального штабу збройних сил маршал Сергей Ахромєєв назвав американську протиракетну оборону „непотрібним сміттям".

В середу, 27-го серпня, на черговій пресовій конференції член Академії Наук Віталій Ґольданській, який є також членом комітету „Вчені за мир", сказав, що Совєтський Союз легко створить дешеву і ефективну систему для нейтралізації американської системи космічної оборони. С. Ахромєєв і В. Ґольданскій вважають американську систему космічної оборони атакуючою, а не оборонною, бо інакше вони не говорили б про нейтралізацію.

За словами Ґольданського, „З'єднані Стейти Америки хочуть зробити совєтську економіку банкрутом, примусивши її витрачати більйони на оборону". Однак, додав він, „наша система не потребує таких витрат".

Недавно Совєтський Союз переконував всіх і вся, що він не займається створенням протиракетної оборони, хоч З'єднані Стейти Америки мають докази існування багаторічної совєтської протиракетної програми. І ось тепер, забувши про недавні запевнення, Совєтський Союз твердить, що має ефективні засоби проти стратегічної оборонної ініціятиви, яку створюють З'єднані Стейти. „Якщо треба буде, ми звичайно швидку відповідь (проти американської космічної оборони), якої З'єднані Стейти не очікують", — заявив на пресовій конференції маршал Ахромєєв.

Гельсінкська резолюція потребує більше спонзорів

Трой, Н. Й. (В. Літинський). — Дня 6-го травня, 1986 року, в Конґресі ЗСА була внесена резолюція (H. Con. Res. 332), яка просить Президента ЗСА робити заходи, щоб Совєтський Союз звільнив усіх членів Української Гельсінкської Групи та інших Гельсінкських груп. Подібну резолюцію було також внесено в Сенаті (S. Con. Res. 154) 20-го червня 1986 року. Досі понад 120 конґресменів і біля 20 сенаторів стали спонзорами цих резолюцій.

Обидві резолюції є дуже важними і актуальними тому, що цього року припадає десятилітній ювілей постання УГГ.

Рівнож у листопаді цього року у Відні відбудеться Конференція, мета якої — перевірити додержання Гельсінкських угод державами, які підписали ці угоди.

Організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні (АОЛПУ) вже довший час робить інтенсивні зусилля, щоб ці резолюції перейшли через Конґрес.

Олбанський відділ АОЛПУ рішив включитися в цю акцію. Тому, що число спонзорів могло б бути більше, відділ АОЛПУ — округа Олбані останніми днями вислав біля 70-ти „пакетів" із понад двома стами готовими листами на адреси людей, які живуть в таких стейтах чи конґресових дистриктах, де сенатори чи конґресмени ще не є спонзорами резолюцій. Тому, що ми вже вичерпали запас адрес, Відділ АОЛПУ в Олбані звертається до всіх українців, головно тих, що живуть в стейтах чи місцевостях, малозаселенних українцями, щоб вони сконтактувалися з нашим Відділом, подаючи своє ім'я, прізвище, адресу та ім'я й прізвище свого конґресмена. Ми перевіримо, чи конґресмен є спонзором резолюції. У випадку, коли даний конґресмен не є ще спонзором резолюції, ми напишемо листа до нього, прохаючи його стати спонзором, і цей лист вишлемо особі, яка сконтактувалася з нами, щоб вона цей лист підписала і вислала. Все це робимо коштом Відділу АОЛПУ і без ніякого зобов'язання людей, які сконтактуються з нами.

Ми дуже просимо всіх допомогти нам у цій дуже важливій і корисній роботі. Адреса Відділу: Americans for Human Rights in Ukraine RD 5 — Box 6, Troy, N. Y. 12180.

СССР ВИСУНУВ НОВУ ПРИЧИНУ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ

Відень. — Як інформовано, Совєтський Союз представив на розгляд Міжнародної конференції в справах нуклеарної енергії, яка відкрилася тут, 382-сторінковий звіт про катастрофу на Чорнобильській енергетичній станції. В звіті, зокрема, сказано, що в результаті катастрофи протягом наступних 70 років понад 6,500 осіб помре від рака.

На Конференції, в якій бере участь понад 500 вчених з 60 країн, виступив заступник директора Інституту нуклеарної енергії ім. Курчатова Валерій Леґасов. Він вперше відкрито визнав, що причиною катастрофи були конструктивні недоліки чорнобильського реактора. Досі совєтські власті звалювали вину на операторів станції, які нібито допустили помилки. В. Леґасов повідомив, що більше половини інших совєтських реакторів аналогічного типу тимчасово відключені і модефікуються, щоб запобігти повторення квітневої трагедії. Багато західніх спеціялістів вважає таку модефікацію безперспективною, бо, на їх думку, конструкція реакторів такого типу взагалі недосконала.

В СССР діє приблизно 50 реакторів, 27 з яких працюють за такими ж принципами, що і чорнобильські. За оцінкою західніх вчених, навіть обмежена модефікація цих реакторів коштуватиме кілька більйонів карбованців.

Західні спеціялісти, які зібралися у Відні, з самого початку не погоджувалися з совєтськими твердженнями про те, що вина за катастрофу лежить на обслуговуючому персоналі станції, хоч саме із-за його помилок почався процес, який привів до вибуху і попадання радіоактивних речовин в атмосферу. Згідно з оцінкою цих спеціялістів, управляти совєтським реактором надзвичайно складно і до операторів ставляться надто високі вимоги.

Як зауважив керівник англійської нуклеарної енергетики лорд Волтер Маршалл, „ви можете зробити будь-яку конструкцію безпечною, якщо знайдете достатню кількість кваліфікованих операторів, але чорнобильські конструктори завдали операторам надто тяжку задачу". З його слів вияснюється, що дев'ять років тому англійські спеціялісти вивчали совєтські реактори типу чорнобильських і відмовилися застосовувати їх в себе, бо їх конструкція видалася їм недосконалою. Англійські спеціялісти повідомили совєтських колеґ, що при конструюванні реактора було допущено не менш як сім прорахунків, однак СССР не виправив більшости помилок. На думку В. Маршалла, Москва вибрала таку конструкцію тому, що вона була дешевша.

Коли Леґасова запитали на пресовій конференції про попередження англійських інженерів, він сказав, що не має про них поняття. Він відмовився порівнювати конструкцію совєтських реакторів з західньою і заявив, що головною причиною аварії була серія „безглуздих помилок" операторів . Однак під час свого п'ятигодинного виступу на Конференції Леґасов визнав, що совєтські спеціялісти усвідомили недоліки конструкції реакторів типу чорнобильського пізніше, ніж їх західні колеґи.

В Асторії відбудеться парафіяльний пікнік

Асторія, Н. Й. — В неділю, 14-го вересня ц.р., в Богемському парку при 29-19 24-та авеню, парафія української католицької церкви Чесного Хреста влаштовує свій традиційний парохіяльний пікнік з цікавою і різноманітною програмою.

Для розваги й танців приграватиме відома оркестра „Роса", а також виступить з піснями ансамбль „Промінь" з Ню Йорку під керівництвом мгр Богданни Волянської. Передбачені різні несподіванки для дітей, гри і забави, виграші.

Голова пікнікового комітету Стелла Шеман інформує, що комітет дуже солідно готується до цієї імпрези, приходи з якої є призначені на викінчення великої залі під церквою.

Очевидно, отець-парох Христофор Войтина, ЧСВВ Отці Василіяни і Комітет радо вітатимуть усіх українців з Асторії й околиць і будуть вдячні за підтримку. Програма пікніку розпочинається о год. 1-ій по полудні.

Відбудеться Вечір Гумору і Музики — Бенефіс УОК Центру

Філядельфія (Д.Ф.). — Традиційно кожного року УОКЦентр тут починає осінньо-зимовий сезон розваговою імпрезою коктейл-бенефіс і шампанське. Цього року таким бенефісом буде Вечір Гумору і Музики у суботу, 20-го вересня ц.р., о годині 8-ій вечора, в приміщенні центру. Ця розвагова імпреза започатковує ряд інших імпрез, що їх імпрезовий комітет УОКцентру плянує на осінь, зиму і весну 1986-1987. Імпрезовий комітет Центру вкладає багато праці, щоб вечір Гумору-Музики був вдалою і успішною імпрезою. В розваговій частині вечора буде гостинний виступ гумориста Т. Старуха і музичний дует — скрипка, фортепіян братів Володимира і Віктора Александруків. Виступ Т. Старуха напевно пригадують філядельфійці з його попереднього виступу, де він збирав багато оплесків за кожне речення. Музика Володимира і Віктора Александруків задоволить мабуть і найбільших любителів музики.

Після програми відбудеться гостина з шампанським. Всі імпрези, які влаштовує імпрезовий комітет Центру, мусять сповнити два завдання: розважити нашу вибагливу публіку і принести дохід на розбудову Центру. Перебудова в Центрі ведеться від довшого часу; перебудовано вже кухню, зроблено зелену залю, направлено огрівання, перероблено багато кляс; (в УОКцентрі містяться дві українські школи), збільшено паркову площу; саме тепер господарський сектор переводить обгороження цілої площі Центру. Восени має початися велика розбудова цілого будинку, бо будинок Центру став малим для потреб філядельфійської громади. Багатьом організаціям є потрібні приміщення, а головно Організації Українських сеньйорів, яка тепер є найбільш активною на терені міста. На це все потрібні фонди і тут слово і добра воля за цілою грома-

(Закінчення на стор. 4-ій)

У ВАШІНҐТОНІ БУДУЮТЬ ХРАМ БОЖИЙ

Джерзі Сити, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Екзекутиву Українського Народного Союзу і редакцію „Свободи" відвідали два активісти Української Православної Церкви у Вашінґтоні о. протоієрей Григорій Подгурець і д-р Ігор Масник, щоб поінформувати точно про великий задум української православної громади побудувати церкву св. Апостола Первозванного у столиці ЗСА.

Із розповіді наших гостей довідуємося, що задум існував серед активних парохіян від часу праці першого пароха, о. митрофорного прот. Василя Варварова. Українська православна парафія існує у Вашінґтоні від 1950 року і для її цілей закуплено дім одної із південноамериканських амбасад, де аж до 1984 року відбувалися усі відправи.

Але парохіяни і її священики, якими після о. митр. прот. В. Варварова були о. прот. Юрій Гулей, о. Петро Будний, о. Микола Чурак, як також частинно допомагав о. Анатолій Булавка з Балтимору, завжди думали про побудову власної церкви і постійно до цього стреміли. Тому перед двома роками продали досі вживаний будинок, а почали будову спершу парохіяльного дому, а тепер церкви на сімох акрах землі, які закуплено ще раніше перед десятьма роками та вже сплачено, у Силвер Спрінґ, на головній вулиці Ню Гемпшир, у віддалі лише 16 миль від Білого Дому.

Отець Григорій Подгурець і д-р Ігор Масник у редакції „Свободи".

Наші гості, а це — теперішній парох УПЦ, о. прот. Г. Подгурець і найбільше відданий член Будівельного комітету д-р І. Масний — розказують про усі дискусії та роздуми парохіян, чи будувати свій храм таки у місті Вашінґтоні чи поза містом. Але практика показала, що наша громада живе у більшості або переноситься скоро в околицю Вашінґтону, а найбільше її скупчення таки у Силвер Спрінґ та довкіллі, і саме тому рішено там приступити до будови. Досі закінчено вже будову парохіяльного дому, куди вже в найближчому часі перепровадиться о. прот. Г. Подгурець і де до побудови церкви відбуватимуться Богослуження, в окремій каплиці.

Але енергійні організатори побудови запевняють

(Закінчення на стор. 4-ій)

У СВІТІ

ЗРАЗУ Ж ПІСЛЯ повідомлення про початок спільних американсько-єгипетських морських і повітряних маневрів президент Сирії Гафез Ассад терміново прибув у Тріполі для консультацій з полковником Муаммаром Каддафі. Не зважаючи на заяву ЗСА і Єгипту, що маневри не мають на меті військову кунфронтацію з Лівією ,в Тріполі вони були сприйняті як обдумана провокація і загроза лівійській безпеці. Президент Г. Ассад висловив „солідарність з лівійським народом" і заявив, що будь-яка агресія проти Лівії буде розглядатися як ворожі дії проти Лівії. Західні дипломати в Тріполі вважають, що на переговорах буде обговорюватися питання про війну між Іраном і Іраком, яка триває вже шість років. З арабських держав лише Сирія і Лівія підтримують в цій війні Іран.

НА МІЖНАРОДНОМУ онкологічному конгресі, що відбувається в Будапешті, керівники американської і совєтської делеґацій підписали двосторонню угоду про обмін науковими і практичними інформаціями в ділянці онкологічних досліджень. Угода замінить договір про співробітництво в цій ділянці, анульований президентом Джиммі Картером на знак протесту проти окупації совєтськими військами Афганістану. Попередня домовленість про відновлення співробітництва в боротьбі з раковими захворюваннями була досягнута під час зустрічі президента Роналда Регена і генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Горбачова в Женеві в кінці минулого року.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ пропонує чужинецьким клієнтам запускати їх штучні сателіти і навіть створив спеціяльне бюро, яке просить за кожне запущення 24 мільйони долярів. На думку спеціялістів, це не є багато: виведення космічного об'єкта в орбіту на американській ракеті „Дельта" коштує замовникам 47 мільйонів долярів. СССР буде використовувати для цього ракету „Протон". Як зауважив один чужинецький дипломат у Москві, ця ракета „примітивна, але вона працює . Її запускають уже 15 років і майже завжди успішно". Однак зі совєтської пропозиції, мабуть, нічого не вийде, бо більшість західніх сателітів мають компоненти, експорт яких в Совєтський Союз заборонений. „ЗСА не видадуть експортну ліцензію побоюючись, що такий сателіт попаде в совєтські руки", — сказав Джеймс Оберґ, спеціяліст зі совєтської космічної програми.

В АМЕРИЦІ

КОЖНОГО РОКУ 50,000 американців заражуються на дуже небезпечну хворобу — запалення печінки — т.зв. гепатит "В", через переливання крови. Тому Американська Асоціяція банків-збірників крови працювала наполегливо над вийнайденням додаткових способів, як виявляти цю хворобу в крові донорів, людей, що дають кров до шпиталів і кров'яних банків для переливань крови іншим пацієнтам. І ось, у вівторок, 26-го серпня, ця Асоціяція оголосила, що знайдено ще два „тести", які застосовуватимуться для перевірки крови донорів вже протягом наступних місяців, і є надія, що гипатит „В" перестане бути „бичем" для багатьох тисяч американців, які досі діставали цю заразливу недугу з переливання крови, коли власне такою трансфузією мали рятувати їм життя чи поліпшувати стан здоров'я.

У АМЕРИЦІ „ОФІЦІЙНА убогість" для родини визначена сумою трішки нижче 11,000 долярів річно, коли родина складається з чотирьох осіб. Отже всі ті американці, що приносять додому протягом року заробіток 10,989 долярів або менше, клясифікуються як убогі. З року в рік кількість убогих родин змінюється в один чи другий бік, і ось тепер якраз оголошено, що коефіцієнт убогости для року 1985-го зменшився і досягнув рівня 1981 року. Тобто кількість "убогих" родин зменшилась, а не зросла. Таке покращення життьової стопи американців спостерігалося вже і в році 1984-му, що загально завдячується поліпшенню економіки в країні за президентства Реґена. Найбільше економічне покращення виявлено в групі чорних американців; коли незаможних раніше муринів було 33.8 відсотка в 1984 році, то в звітному 1985 році „бідних" муринів є 31.3 відсотка. Найгірше, проте, маються родини на чолі яких стоять самотні матері, бо медіян заробітків для всіх працюючих жінок є вдвічі нижчий, як медіян заробітків для чоловіків.

ПІД ЧАС КОНФЕРЕНЦІЇ губернаторів з Президентом, що раз-у-раз відбуваються, намітилися розходження поміж Головою Держави і головами стейтів, зокрема в поглядах на політику „велфер". Губернатори пропонують радше превентивні заходи і програми, як наприклад, дбання про здоров'я громадян заздалегідь та вишкіл і перевишкіл для різних затруднень тих, що безробітні, тощо.

НЕ МАЮЧИ ВАЖЛИВІШОГО закиду проти кандидатури судді Верховних Суду Вілліяма Г. Ренквсіта на пост Верховного Судді на місце Воррена Бирґера, який відходить на емеритуру, чотири демократи-сенатори все таки не здають своїх „протиренквістських" позицій і вигадали нову річ: вони вимагають від голови сенатського Комітету судівництва відкрити наново переслухання Ренквіста в Сенаті , бо названий суддя Верховного Суду, начебто, „скривдив" брата його жінки, такого собі 73-річного інваліда Гарольда Діккерсона Корнеля, для якого В. Г. Ренквіст як „правник якраз 25 років тому виробив офіційні спадщинні папери т. зв. „Траст-фонд" на суму 25,000 долярів. Ці гроші залишив батько інваліда для його користування в потребі, а Ренквіст начебто „не поінформував" хворого про таку волю батька, що, на думку сенаторів Едварда Кеннеді, Говарда Метценбаума, Алена Кренстона і нового ліберального сенатора з Огайо, який сидить на колишньому місці славного сенатора Персі (приятеля українців) Пола Саймона, мало б ставити під сумнів „етичність" новонайменованого Верховного Судді. В. Ренквіст, хоч із трудноцами, але таки перейшов іспитування сенатського Комітету судівництва, і його кандидатура майже певно перейде через загальне голосування в Сенаті, яке заплановане на місяць вересень.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Катастрофи і нещастя

Коли говорити про катастрофи, то нам, українцям, зразу пригадується Чорнобиль. Але хоч існує українська народна приказка ,,У громаді і смерть не страшна", проте мала нам потіха, що у широкому світі, на всіх континентах у прерізних країнах раз-у-раз трапляються непередбачені і просто невірогідні катастрофи і що є багато народів і окремих людей, глибоко нещасливих. Глядачі американських телевізорів щоденно чують зворушливі заклики, щоб люди жертвували невеличкі гроші, несповна одного доляра денно, аби рятувати від голодової смерти і заразливих недуг дітей у Калькуті — ген на Далекому Сході. Недавно замлетрус у Мехіко продиктував американській державній верхівці забути про величезні клопоти, що їх має Америка від десятків тисяч мехіканців, які нелеґально переступають кордон, шукаючи тут праці, — ще більший клопіт має Америка від перепаскования наркотиків, які заливають Америку, пливучи сюди почерез Мехіко. У всіх енциклопедіях і підручних довідниках, якими користуються журналісти, цілі сторінки заповнені інформаціями про катастрофи прерізних родів, почавши від автомобільних зударів та кінчаючи на гураґанах і вибухах вульканів.

Саме останньою такою трагічною подією була катастрофа в африканській країні Камеруні, де вночі на 25-го серпня раптом вибух підводний вулкан під великим озером Ніос. Над озером створилась наче хмара повна трійливого газу. Люди чули вибух, але не здавали собі справи, що це таке і кругло 1,200 осіб згинуло у сні, плюс дальших 300 осіб, які через день також померли від затруєння газом. Рятункову акцію надзвичайно утруднила тамошня довготривала злива, яка перетворила примітивні дороги у болото, недоступне для авт, возів та літаків. Як звичайно буває у таких випадках — різні держави негайно спішать з допомогою. Саме тоді прибув на один день до Камеруну ізраїльський прем'єр Симон Перез для нормалізації взаємин між Ізраїлем і Камеруном, другою після Єгипту африканською країною, і він не приїхав з порожніми руками, а з групою лікарів і тоннами ліків та всякого допоміжного матеріялу. Видатну допомогу зголосили негайно Великобританія і Західня Німеччина. З Америки відлетіла вже до Камеруну ціла рятункова місія, у складі якої є лікар д-р Едвард Кеніґсберґ із державної Служби допомоги закордонові у катастрофах. Полетіла туди з Америки група патологів і геологів з професором геології Джозефом Дізайном з престижевого Бравн університету. Пітер МекФерсон, адміністратор державної Аґенції для міжнародного розвитку, заявив, що ця катастрофа в Камеруні підходить під привичний вислів ,,Вірте або не вірте" — це ,,надзвичайно рідке явище природи". Треба дослідити його, щоби знайти познаки, які попереджують такий підводний вибух вулкану, щоб люди могли рятуватися втечею. Фахівці досліджують тепер хемічний склад того трійливого газу. Це справді невірогідна, але правдива катастрофа, яка вкрила ту африканську країну жалобою і принесла нещастя тисячам тамошніх мешканців.

Кажуть, що в ділянці медицини найбільший поступ зробила хірургія. Роблять вже операції відкритого серця, перещеплюють різні органи людського організму і лікарі оператори з гордістю стверджують, що рани їх пацієнтів загоюються. Але найкращим лікарем у світі є таки час. Час притуплює первісний нестерпний біль і час диктує живим людям забути про смерть та думати про дальше життя. Так буває з найбільшими катастрофами, від яких не можна скритися ні врятуватися. Тайфун, повінь, землетрус, вибух ніби завмерлого вулкану, страшна пожежа — скільки нещастя від кожної такої страхітливої події. А скільки нещастя від злочинів, доконаних людськими руками. Адже ,,голодова облога" в Україні у 1930 роках не була стихійною природною катастрофою, а була холодно запланованим злочином. І катастрофи Чорнобиля не було би, якби — як стверджують тепер закордонні фахівці і частинно признають самі большевики, стіни реактора були з іншого матеріялу і не було занедбання недолугих робітників. Десятки тисяч, мільйони людей терплять від отих всіх страхіть і тільки єдиний час виліковує їхні рани.

Іван Кедрин

ЩОРАЗ ЩОСЬ НОВЕ ПРО ЧОРНОБИЛЬ

Вибух атомового реактора в Чорнобилі стався 26-го квітня цього року. Понад чотири місяці минуло з того часу і тема Чорнобиля не сходить із сторінок міжнародної преси, дармащо — відомо — навіть дуже важливі події, зокрема катастрофи з-перед чотирьох місяців перестають бути сенсаціями для газет і журналів. Є різні причини того довготривалого зацікавлення міжнародного світу. Найпершою такою причиною стала поведінка совєтських властей. Першу вістку про катастрофу в Чорнобилі подано щойно на третій день після вибуху і то тільки 24 години після того, як Швеція вдарила у дзвін тривоги і зажадала від Москви вияснення причини, чому там у Швеції виявлено високий ступінь радіяції.

Після того в різних совєтських часописах, що підлягають тій самій цензурі, подано ,,по ложечці" різні подробиці. Спершу це був тільки ,,випадок", згодом заговорено про ,,катастрофу". Спершу проголошено, що згинули три особи. Та цифра збільшилася до 31. Але д-р Роберт Ґейл, американський лікар-спеціяліст від наслідків радіяції на людські кості, якого викликали були до СССР і який в цьому місяці їде туди знову, виявив, що совєтські лікарі на протязі дуже короткого часу перевірили стан здоров'я 2,000 осіб, з яких 300 переслано до шпиталів. Сам д-р Ґейл перевів в СССР (не подано місця) 33 операції, але тільки п'ять його пацієнтів залишились при житті. Той же лікар-спеціяліст заявив у відповіді на запити американських журналістів, що ,,більше як 100,000 осіб виставлені на радіяцію" Чорнобильського вибуху — і що це виявиться щойно за кілька місяців, який вплив мала радіяція на генетику, на вагітних жінок і їхніх дітей.

Совєтські власті намагалися спершу замовчувати опісля поменшувати значення ,,випадку" в Чорнобилі, але несподіваний крик у всьому світі спонукав совєтський уряд переслати до Відня на тамошню конференцію Міжнародної аґенції для атомової енергії звіт на 362 сторінки друку. Совєтські власті тримаються цифри 31 загинулих у Чорнобильській катастрофі, але ,,Ню Йорк Таймс" з 22-го серпня ц.р., покликавшись на вірогідні інформації з СССР, ствердив, що ,,можлива смерть дальших 6,500 осіб".

Чорнобильська катастрофа не сходить із сторінок міжнародної преси ще тому, що вона має різні інші аспекти, не тільки ствердживання її причини і числа людських жертв. Показується, що совєтський уряд рішив використати трагедію Чорнобиля для політичних цілей і зробити з цієї трагедії політичний м'ячик. Скликано у Москві окрему пресову конференцію, на якій Андронік М. Петросянц, голова совєтської державної Комісії для мирного використання атомової енергії, заявив, що чорнобильська катастрофа пригадує, які наслідки були б від атомової війни. У тому дусі промовляв Міхаїл Ґорбачов через радіо-телевізійні станції в СССР уже 14-го травня ц.р. 18-го серпня ц.р. Ґорбачов заявив, що ,,було б самогубством покористуватися атомовою зброєю і не слід змагати до переваги у посіданні такої зброї у своєму арсеналі". Майже одночасно Ґорбачов поновив свою пропозицію, щоби негайно припинити всякі дальші експерименти із штучними атомовими вибухами під землею та потвердив, що СССР продовжує мораторіюм на такі атомові експерименти. Становище Америки в цій справі трохи інше. Президент Реґен вже давно заповів, що війні в атомовій добі ,,не було б переможців ані переможених, а був би загин цивілізації". Але він не погоджується на припинення підземних атомових експериментів, поки не буде закінчена їхня запроєктована серія, бо це дало би Совєтському Союзові саме ту перевагу, про яку говорив Ґорбачов. В останньому 20-тиріччі, коли в Америці сповільнено темп зброєння, Совєтський Союз навпаки посилив своє зброєння і перевів так багато підземних атомових експериментів, що осягнув перевагу над Америкою. Реґен заявив, що він не змагає до збройної переваги ЗСА над СССР, але прагне тільки осягнути рівновагу збройних сил, також у ділянці атомової зброї. Ця проблема тісно пов'язана з проблемою редукції взагалі існуючого по обох сторонах стратегічного арсеналу, що з черги пов'язане з другою ,,вершинною" зустріччю Реґена з Ґорбачовим. На цю тему напевно буде мова Ґорбачова з прем'єром Великобританії Марґарет Тачер. Ґорбачов напевно знову намовлятиме її, щоби вона вплинула на Реґена, щоби той відмовився від дослідів над оборонною протиракетною зброєю із космічного простору, про що Реґен принципово не хоче говорити, бо мовляв, — оборонна зброя не належить до переговорів про редукцію зброї стратегічної.

У всіх цих справах є фахівці, але всі ці розмови, наради і зустрічі мають дуже проблематичну вартість. Основою і вирішною справою є чинник психологічний: Вашінґтон не має і не може мати довір'я до Москви, а Москва не має довір'я до миролюбної щирости Реґена. Тим часом у центрі уваги й інтересів народу в Україні лежить, щоб наслідки катастрофи в Чорнобилі були якнайлагідніші і щоб пережити ту забріхану дійсність, яка панує в СССР. До речі: совєтська державно-партійна верхівка, за прийнятим звичаєм, скинула вину за Чорнобиль на низових службовиків і робітників. Щойно західня преса повідомила, що звільнено з праці шістьох службовиків різних ступенів, причетних до Чорнобильського реактора. Правдиву причину тієї катастрофи і питання захорони перед повторенням подібних трагедій вирішить вищезгадана конференція у Відні.

З України про Україну

Трамвай — до музею

У Київський музей електротранспорту недавно доставлено залізничною плятформою з Конотопу Сумської области незвичайний експонат — перший трамвайний вагон моделю ,,К" — ,,Київський". Цей зразок давно перестали випускати і він являє собою музейну цінність. Зберегли його, починаючи з 1928 року, працівники конотопського трамвайного управління. Організатори нового музею довго шукали такий експонат в різних містах республіки і знайшли у Конотопі.

На Івана Купала

В липні відбулися в селах і містах Волині відроджені з сивої давнини свята Івана Купала. В містечку Локачі таке народне святкування організували працівники районного культурно-спортивного комплексу. У надвечір'ї музика і чарівні пісні покликали сотні людей на мальовничий берег озера. Того вечора спалахнуло на березі вогнище, проходили змагання на човнах, конкурс рибалок, пісні і танці демонстрували сільські фолкльорні ансамблі.

Музей фотомистецтва

У Львові, в реставрованому костьолі, що є пам'яткою архітектури, відкрито перший в Україні музей фотомистецтва. На огляд представлено експозицію крайової виставки художньої та документальної фотографії під назвою ,,Фотооб'єктив і життя". Це — біля 400 кольорових та чорнобілих фотографій як загальновідомих майстрів світлин, так і фотоаматорів.

Скільки нас?

Статистичне управління подало, що населення України на 1-го січня 1986 року становило 51 мільйон. За національностями склад населення поділяється так: українців — 37,740,000, росіян — 11,022,000, білорусів — 410,000, інших національностей — півтора мільйона. У відсотковому відношенні цей склад населення виглядає так: українців — 74 відсотки, росіян 22 відсотки, білорусів — 0.8 відсотка, інших національностей — 3 відсотки.

Вода з холодної криниці

Добре знають у селі Вікно Гусятинського району Тернопільської области і в навколишніх населених пунктах Олексія Шевця, який працює в селі механізатором. Славиться О. Швець і як майстер колодязів. Вільний час він присвячує пошукам місць, де з водоносних шарів землі можна добути смачну воду. І охоче допомагає односельцям зробити колодязь. Знає смак чистої криничної води Олексій Швець: він став справжнім деґустатором її, бож за своє життя викопав понад 70 криниць.

Квітка кохання

Горді гірські едельвайси зацвіли на дослідній ділянці Підліснівського лісництва Івано-Франківської области. Десять років невтомної праці, пошуків та експериментів віддав лісничий Юрій Боберський, щоб призвичаїти цю унікальну квітку до людської оселі. Як відомо, едельвайс, що занесений до так званої Червоної книги (рідкісних рослин) України, росте на недоступних скелях, вапнякових відкладах далеко в горах. Квіткою кохання, шовковою косицею — як тільки не називають її в Карпатах. Лісничий створив для едельвайса все необхідне — відповідний ґрунт, вологу, аби він не тільки прижився, але й зацвів. А ще мріє Ю. Боберський, щоб цей колись вимираючий вид, а він чи не єдиний представник далекого третинного періоду нашої плянети, прикрашав незабаром прикарпатські парки і сквери.

Лавреат літературної премії

Лавреатом літературної премії ім. Максима Рильського за 1986 рік став Андрій Содомора — талановитий український перекладач, за присвоєння українському читачеві творів античних поетів Горація, Овідія, Катулла. Відзначеним нагородою перекладам властиве глибоке відчуття змісту й форми, патосу, духу й мовного багатства першодруку. Андрій Садомора показав глибоке знання античної і світової літератур та культури взагалі.

В пошану С. Людкевича

Вже третій рік катедри історії і теорії музики та студентське наукове товариство Львівської державної консерваторії ім. Миколи Лисенка організовують у березні наукову конференцію та концерт, присвячені творчості Станіслава Людкевича — колишнього професора і завідуючого катедрою композиції цього вищого навчального закладу. Станіслав Людкевич був одним з найвидатніших корифеїв української музики, музикознавцем, громадським діячем та педагогом, творчість якого здобула велике признання серед знавців і аматорів української музики у світі.

о. Мелетій Войнар

НАШЕ ПРИГОТУВАННЯ ДО ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ УКРАЇНИ

II.

При цій нагоді хочу розповісти деякі мої спомини з Часу Другої світової війни. Було це на схід від Харкова, сказати б на прикордонні між теперішньою Україною і Росією. Там я приїхав з Риму в 1942 році в травні і кожної неділі співав для народу Службу Божу. Спочатку прийшлось мені її співати на веранді школи, а ввесь народ на площі відспівував (бо там не знають ,,читаної" Служби Божої). Там була величава мурована церква, однак через 17 літ була замінена на маґазин, то ж люди все вказували на неї, щоб її отворити. Вкінці італійська військова команда дала дозвіл відкрити цю церкву. Це було в травні в суботу ввечері я сказав старості міста, що церкву можна відкрити.

За ніч вони побудували велику естраду на престіл, а другу для хору. Притому я просив, щоб повісили, якщо мають, хоч одну ікону на запрестольній стіні та вони цілу величезну стіну обвішали іконами. Рівночасно дали знати довколишнім селам, що церква відкрита. Тож люди по 35 кілометрів усю ніч ішли піщки, без перепустки, тільки з кличем: ,,Ідемо до церкви". В неділю, при гарній погоді, я співав уже у церкві Службу Божу, а чудовий хор відспівував клясичні напіви Бортнянського й інших українських композиторів. Церква народу не помістила, більша частина слухала надворі. За обрахуваннями було коло 11,000 народу. Це була направду маніфестація живої віри. Але це викликало реакцію. З Москви радіо цілий тиждень кричало, розкриваючи докладно, хто був, та закликаючи народ: ,,видати його живого або мертвого". Та народ, не тільки, що мене не видав, але на руках мене носив би.

Після такої маніфестації при відкритті церкви в наступних неділях після Служби Божої родини почали приводити до хресту громади хлопчиків і дівчат (по 30-40 нараз). Не мав я метрик, ані метрикальних книг, тож попросив міську секретарку, щоб під час того, як я христив, вона робила записи, хто був хрищений і які були куми, щоб на будуче було знати, чи вони з похресником, чи похресницею можуть одружуватися. А на проповіді я вчив народ, що в наглому випадку кожний може охристити дитину, повторяючи кілька разів з народом вищенаведені слова форми хрищення.

Св. Тайна Миропомазання

Щодо цієї Св. Тайни, то на Соборовій Комісії II Ватиканського Собору ми теж старалися розв'язати одну проблему щодо східніх священиків. Цю Св. Тайну в Латинській і Східніх Церквах має власть уділяти тільки єпископ. Священики уділяють її тільки з привілею церковної власти. Одначе священики Східніх Церков для східніх вірних мають цей привілей від непам'ятніх часів і Апостольська Столиця це узнавала і узнає. Справа, однак, була в тому, що тепер змінені обставини життя, всюди живуть разом латинські вірні і східні та є легка комунікація. До II Ватиканського Собору в декретах Апостольської Столиці були давні заборони східнім священикам уділяти Св. Тайну Миропомазання вірним латинського обряду і в кодексі Латинської Церкви з 1917 року ця заборона була повторена, але в дуже неясний спосіб. Бо кодекс ужив неясного терміну для цієї заборони. Каноністи при поясненні цієї заборони були поділені. Одні казали, що ця заборона відбирає східнім священикам власть миропомазувати латинників, під загрозою неважного уділення їм цієї Св. Тайни. Інші каноністи пояснювали, що ця заборона не заторкує важности цієї Св. Тайни, а тільки східні священики уділяють її вірним латинського обряду; недозволено, однак, коли вони це роблять проти цієї заборони, то Св. Тайна буде уділена і латинським вірним.

Отож згадана Соборова комісія прийняла цю другу думку, і здеклярувала, що всі східні священики (в тім і православні) важно уділяють цю Св. Тайну, так разом з хрищенням, як і окремо поза хрищенням усім вірним і латинського обряду — і Собор це прийняв, (Декрет про Східні Католицькі Церкви, ч. 14).

(Продовження буде)

ГОЛОВА ВЕРХОВНОГО СУДУ, який тепер відходить на емеритуру, Воррен Бирґер, хоче від Конгресу ще однієї ,,ласки" для своєї братії у Верховному Суді ЗСА. Він робить натиск на законодавців, щоб вони зробили постійним тимчасовий тепер закон, яким установлено поліційну одиницю при самому Суді, завдання якої — нести охорону при всіх дев'ятьох суддях та інших членах Суду, при чому В. Бирґер хоче, щоб їх охороняти не тільки в праці, але й після урядових годин поза Судом.

Юліян Мовчан

З ПЕРОМ ПО АМЕРИЦІ

(З нотаток туриста)

I.

Сідар Поінт — атракція для молодих і старих.

Дехто вважає, що розвагові місця, яких так багато в Америці, є місцями виключно для дітей, а не для дорослих. Часто воно справді так, але далеко не завжди. Великі ,,парки для розваг" завжди мають немало таких розвагових ,,атракцій", які притягають увагу кожного відвідувача незалежно від його чи її віку і тому кожному подорожуючому рекомендуємо їх відвідувати.

До одного з найбільш популярних розвагових парків північносхідньої частини ЗСА безумовно треба зарахувати т.зв. Сідар Поінт (в дослівному перекладі — Кедровий Пункт) — невеликий острів в північній частині стейту Огайо на озері Ірі. Якщо б їхати від сходу до заходу, то міжстейтова дорога ч. 80 доведе вас до Галсонової затоки аж під саме місто Сандуски. В Огайо, звідки проїхавши на північ десять миль дорогою ч. 4, опинястеся в Сідар Поінті Що ж тут є оглядати?

Звичайно, ,,діти — наше майбутнє" і тому для них побудовано тут найбільше різноманітних розвагових атракцій. Передусім, кидаються в очі розвагові устаткування, в основі яких є різного розміру і в різних позиціях устатковані колеса — великі, малі, вертикальні, горизонтальні і т.д. А на тих колесах прибудовані човни, невеликі авта, ракети, крісла і т.д. Молоді відвідувачі (переважно віком від шести-семи до п'ятнадцяти років) сідають до таких коліс і залежно від того, для чого призначено колесо, кружляють ним то вгору то вниз, то впоперек і т.д. Для старших молодят тут такий потяг, яким особисто я ніколи не поїхав би. А саме: в повітрі побудовано щось на зразок невеликої залізниці з десятком або більше невеликих вагонеток на її рейках. І ось, після того, коли до тих вагонеток посідають пасажири, потяг рушає в дорогу з тим, що, досягши відповідної швидкости, він іде не просто або в горизонтальному напрямку, але швидко підіймаючись вгору, перевертається стрімголов ,догори ногами", роблячи в повітрі петлю. Потім, опустившись додолу знову підіймається вгору, роблячи в повітрі нову петлю, і т.д. Звичайно, згідно фізичного закону про центробіжну силу, як довго, як потяг іде з відповідною швидкістю його пасажири не попадають додолу (звичайно, на ,,всякий випадок", вони також прив'язуються). Та не зважаючи на це, їхати потягом і моментально стрімголів падати вниз — це те, що для більшости людей належить до найменшої приємности. Але, надиво немало знаходиться таких, які люблять подібного роду ,,ексцайтмент", тобто хвилююче напруження.

Великою популярністю тут користується в цьому році вперше побудований т.зв. Гримучий каньон (провалля, глибока заглибина). Це дуже покручений та з різними перешкодами канал, на якому плавають округлої форми човни з людьми. Пливучи таким човном, увесь час не тільки натрапляєте на різні перешкоди, через які вас кидає то в один, то в другий бік, але також то тут, то там згори падає вода, і тому, перед тим, як човен привезе людей назад, рідко хто з них залишається сухим.

Але для тих, хто не любить великого ,,ексцайтменту" або для людей мого віку, тут є багато ,,пунктів", які роблять приємність для всіх. Наприклад, можете сісти до звичайного острівного потяга, який без жодних ,,петель" ,,у повітрі" спокійно обвезе вас навколо цілого острова. Теж саме можна зробити за допомогою пароплава, який по каналі обвезе вас по всіх закутинах острова. При тому, по дорозі то тут, то там зустрічаючи залишки індіянських поселень, також дещо довідаєтеся з американської історії.

Якщо хочете побачити, як Сідар Поінт виглядає звисока, для цього для вашого розпорядження існує дві можливості. Поперше, можете користатися повітряним засобом сполучення: сідаєте до візка, який причеплений до грубої металевої линви високо в повітрі, і який обвезе вас вздовж і через цілий острів. А якщо з якихось причин вам не подобається подорож в повітрі, можете піти або на т.зв. гігантське колесо або на т.зв. спейс спіраль. У першому випадку, обертаючись по своїй осі гігантське колесо піднесе вас високо в повітрі, а в другому, всівши до колесоподібного вагону, прямовісно в повітрі дістанетеся на вершок вежі — найвищої точки висоти острова, звідки, як на долоні, матимете змогу побачити не тільки цілий острів, але також і його околиці впродовж багатьох миль.

Якщо ж їзди вам вже ,,забагато" можете відвідати звіринець, у якому не тільки матимете змогу побачити різних африканських звірів та пташок, починаючив від вужів та орлів і кінчаючи тиграми та слонами, але також кожної години тут є показ видресованих тварин (мавп, левів і т.д.). Тут же при самому березі озера Ірі варто побувати на ,,показі дельфінів" за ,,найінтеліґентніших" тварин, то те, що вони тут показували, може підтверджувати цей погляд.

А якщо комусь загаряче або вже досить ходіння та їждження, то тут же при озері Ірі є чудовий пісковий пляж і тому завжди можна охолодитися або покупатися в теплій воді.

Звичайно, в Америці, як кажуть, ,,нічого нема задармо". Аби скористати з ,,благ" Кедрового острова (або пункту) — треба платити. Для людей 9-59 років ціна квитка 15 дол., для дітей 4-8 — 9 дол., для сеньйорів (60 років і старших) — 10 дол.

У печері 110 футів під землею.

Залишивши Сідар Поінт і їдучи на південь дорогою, ч. 4 через півгодини опиняємося біля відомої в цих околицях печері (або каверни) Сенека. Для тих, хто цікавиться не тільки надземними але й підземними справами, відвідини цієї ,,земної заглибини" залишить незабутнє враження.

Печеру Сенека (назва пішла від імени індіянина — також таку саму назву має ,,каунті" або ,,графство" чи найкраще сказавши — район, в якому розміщується печера) було відкрито цілком випадково. Десь року 1872 на фармі одного з фармерів, який тут проживав, одного дня собака погнався за зайцем. На щастя зайця, собака не мав успіху, бо фармер помітив як заєць в одну мить десь зник під землею. Фармер пішов на те місце і помітив, що там, де зник заєць, була якась покручена і бездонна яма. Почали копати глибше і невдовзі переконалися, що це був вхід до великої підземної печери.

(Продовження буде)

Українсько-Американський День у Баффало

Фрагмент виставки в часі Українсько-Американського Дня.

Не хочеться вірити, що цьогорічний Українсько-Американський День — це вже 15-ий з черги. Але час не стоїть на місці. Літа, за словами поета Богдана Лепкого, „пливуть рікою". А я б додав, і то бистрою, дуже бистрою рікою...

Згадану імперезу, — як і в попередніх роках — влаштував Відділ Українського Конгресового Комітету в Баффало при допомозі Товариств і Організацій, що входять у систему УККА.

Українсько-Американський День в цьому році відбувся в неділю, 10-го серпня. З огляду на те, що СКВУ проголосив 1986 рік Роком Українського Воїна, воїнові українському присвячено і цьогорічний Українсько - Американський День. Цей характер імпрези відчувався зразу, як тільки увійти було на площу церкви св. Василя Великого в Лянкастері, де відбувалася імпреза. Учасники її не могли не запримітити імпозантної великих розмірів картини, на якій мистець Мар'ян Борачок намалював п'ять вояцьких постатей, символізуючих різні періоди історії України і українського війська. Ця картина творила тло для провізоричної сцени, на якій проходила програма імпрези. Подібний характер мали стяжечки, виготовлені також за проєктом Мар'яна Борачка, що їх учасники одержували при вході на площу. На специфічність імпрези звернула увагу голова Відділу Даша Процик при відкритті офіційної частини Українсько-Американського Дня. Нав'язуючи до свіжої втрати — великого революціонера Ярослава Стецька, голова Даша Процик попросила присутніх вшанувати Покійного хвилиною мовчанки. Приблизно однотисячна громада виконала прохання голови з нележною повагою. Д. Процик підкреслила, що Україна і український воїн не провадили імперіялістичних війн. Вони тільки обороняли свою самостійність, провадили визвольну боротьбу.

По відкритті імпрези голова передала дальше ведення програмою референтові внутрішніх зв'язків Відділу Михайлові Лисакові, який ділився цим обов'язком із секретаркою Відділу мґр Анастасією Ільківською. Програму розпочато і закінчено молитвою. Напочатку молитву провід о. д-р Павло Івахів, а прикінці — о. Дмитро Лаптута.

Відповідну до характеру імпрезу доповідь виголосив старшина УПА Андрій Городецький. Промовець зробив короткий огляд історії українських збройних сил від княжих до найновіших часів. Слід підкреслити, що промова Андрія Городецького була солідно опрацьована, глибокозмістовна. Учасники слухали його з увагою.

Виявилося, що в Баффало проживає немала кількість колишніх вояків різних військових формацій новіших часів: Карпатської Січі, УПА, Першої Дивізії УНА, а також і чужих армій. Проживають в Баффало теж і учасники Визвольних змагань з 1917-21 років, але з огляду на свій вік, вони вже не могли прибути на імпрезу. Організатори імпрези взяли до уваги цей факт і нагородили цих ветеранів скромними відзначеннями. Відзначення, які мали радше символічне значення, вручали Даша Процик, наталка Сереюк, Наталка Крупа і Михайло Лисак, який теж належав до групи ветеранів.

Мистецьку частину програми виповнили виступи жіночого хору ОЖ ОЧСУ „Мрія" під керівництвом Наталії Бабицької і танцювального гуртка СУМА з Рочестеру „Дунай", яким керує Богдан Лико. Хор проспівав кілька пісень, вплівши між них і пісні бойового змісту. Гурток „Дунай" розпочав свій виступ танцем „Запорожець", яким пригадав гасло гетьмана Івана Мазепи: „Нехай вічна буде слава, же през шаблі маєм права!"

Офіційна частина (крім мистецької програми) проходила в присутності почесної президії. Її творили уже згадані священики і представники місцевих товариств та організацій.

Повагу цьогорічного Українсько-Американського Дня високо піднесла виставка музейних експонатів із пребагатої колекції маестра Мар'яна Борачка. Виставку, яку оформив сам маестро, приміщено в залі Українського Клюбу, що находиться на тій же площі, де відбувалася імпреза.

Прохарчуванням учасників Українсько-Американського Дня зайнявся Відділ УККА і ОЖ ОЧСУ.

Шкода що дощ не дав належно закінчити цієї дуже потрібної імперези.

Михайло Лоза

Сторіччя українського жіночого руху

Европейський з'їзд організацій СФУЖО.

Умовна дата сторіччя тільки завершує довголітні змагання українок брати відповідальну участь в житті нашого народу, бо жіноча діяльність виринає ще з доісторичних пам'яток. В особах княгинь ми мали діячок непересічної міри на полі народної освіти, мистецтва, навіть медицини. Цій діяльності сприяли навіть закони нашої держави, які запевняли жінкам рівнорядне місце, чого тоді не було в інших европейських країнах. Дата сторіччя стосується західніх земель України, де верствовим стовпом рахуємо Перший жіночий конгрес у Станиславові, викликаний роковинами діяльности першої еманципантки Наталії Кобринської в нашій модерній історії. Жіночих рух почала Кобринська, як „сам для себе", бажаючи видобути з намулу наверствувань пересудів давнє, як наша історія, самостійне становище жінки в Україні. Їй це вдалося, помимо спротиву й критики чоловіків, які бачили в тому „непотрібну революцію", бо рівночасно з нею виросли в Україні перша українська журналістка Олена Пчілка, світового значення поетка і драматург Леся Українка, письменниці — Ольга Кобилянська, Ганна Барвінок, професіоналістки, вчительки, політичні діячки, театральні акторки.

В 1984 році відзначили століття цього руху складові частини СФУЖО в Бельгії, Англії, Америці. Останній европейський з'їзд відбувся в Парижі, про який хочеться розповісти коротко. Для нього паризький Союз Українок Франції видав машинописний протокол, в якому подано програму, доповідь та дискусії і участь у ньому самих жіночих організацій Европи.

Поза нарадами, привітами, представленням делеґаток, бенкетом і концертом, може, найцікавішою частиною були доповіді додиноких жінок з різних країн Европи. Ми перерахуємо доповідачок та їх теми, щоб спинитися довше біля тих, що нам видалися найзмістовнішими й могли б послужити іншим нашим громадам при подібних оказіях: Марія Ткачук (Англія) „Початок й історія Українського жіночого руху", Ярослава Філь (Німеччина) „Жінки в визвольному русі в рядах УПА", Марія Турів (Англія) „За ідеал українки", Тетяна Плющ (Франція) „Жінка в підсовєтській Україні", Зоя Лісовська-Нижанківська (Швайцарія) „Жінка в мистецтві", Ольга Вітошинська (Франція) „Творчі взаємини Лесі Українки з Ольгою Кобилянською", Катерина Штуль (Франція) „Дві Мотрі" і Марія Митрович (Франція) „Слово на бенкеті".

Щоб наша стаття не була стандартним відгуком на подію, що не є в нашому громадському житті незвичайним явищем, спинимося над темами доповідей, бо вони засвідчили всесторонність і вийняткову об'єктивність доповідачок, що належали до різних середовищ, не піддалися заведеній політиці партійної нетерпимости, а насвітлювали теми з соборної точки погляду. Не дивлячись на цю приналежність, підносили з пошаною ім'я проф. Ващенка, працю СУМу, боротьбу УПА, згадували командирів і їх помічниць — машиністку командира Хріна Тетяну, розвідчицю Степову. В дискусії виявилося, що Ірина Козак пише працю про жіноцтво УПА, яка незабаром має появитися друком. Шкода, що колишня упістка не містить спогадів в літописі УПА, який є єдиним джерелом інформацій про наше національне військо.

Мисткиня Зоя Нижанківська з Швайцарії дала перегляд мистецьких і частинно літературних жіночих постатей, відомих в Україні й Европі. Цікаві її погляди на народне мистецтво, що було і є джерелом надхнення для індивідуального мистецтва. Поезія Оксани Лятуринської, що сягала нашої праісторії і писала прегарні писанки або збагачувала поезію архаїчними висловами, внесла до світової культури скарб українських первнів. Стефанію Шабатуру за спроби наблизити власне індивідуальне обдарування до зразків народного мистецтва посадили в тюрму... Свої спостереження закінчила доповідачка відомостями про свою матір, композиторку Стефанію Туркевич та переліком її композицій.

Ольга Вітошинська читала про взаємини двох письменниць з двох різних сторін нашої батьківщини: доньки романтичного Полісся Лесі Українки та буковинки Ольги Кобилянської. Їх єднало багато спільних рис. Обидві були европейками за освітою і літературними замилуваннями. Обидві перекладали чужими мовами українські твори, мали відважні погляди, що відзначалися широкими горизонтами. Обидві були фізично слабкі, хворіючи на різні хвороби, що примушували їх перебувати в ліжку й порушувалися з паличкою. Все це не заважало інтенсивній праці, що веде до вершин.

Катерина Штуль торкнулася двох романів на тему Мазепиного кохання, Мотрі Кочубеївни у двох різних авторів: Богдана Лепкого (історична повість в чотирьох томах) і лявреатки бельгійської нагороди Роселя Ірини Стецик (Мазепа — український князь) французькою мовою. Цікаве порівняння двох авторів в підході до героїні і складної ситуації у виборі немолодого вже гетьмана як вибранця її серця. Особисті амбіції батьків, поруч глибокого патріотизму, подиктували Мотрі постанову станути поруч гетьмана, в той час, коли можна було вибороти волю для народу, ставить донька українця й бельгійки Ірина Стецик в тло свого роману і, правильно підійшовши до психології молодої українки, зуміла розв'язати складний вузол почувань, що колився між любовним захопленням і щирим патріотизмом. Цю доповідь варто читати з приводу й без приводу на літературних вечорах, щоб нагадати забутий твір Б. Лепкого і познайомитись з молодою авторкою українського походження, яка успадкувала від батька любов до України і зацікавлення нашою історією.

До збірника, який упорядкувала Ольга Вітошинська, додані три корисні доповіді з виховного семінара СУФ (Христина Ковальська „Вплив молодечих організацій на виховання", Кирило Митрович „Українське довкілля для дитини" й Ольга Вітошинська „Проблема поколінь у творчості Лесі Українки".

Машинописний на 77 сторінок збірник може стати матеріялом для семінарів, ґутірок чи лекцій для різних ступенів виховних організацій нашої молоді на чужині з огляду на його всесторонність, патріотичний підхід та інформативну форму.

О. Керч.
„Америка".

Фльорида вшановує пам'ять сен. П. Юзика

Свято-Андріївський Осередок в Норт Порті на Фльориді з болем прийняв вістку з Оттави, Канада, що піонер Осередку й почесний голова сен. Павло Юзик несподівано помер. А ще недавно він був на Фльориді, ще недавно радів, що при Осередку організується кредитівка й що вибрано управу, до якої й він увійшов, ще недавно радів, що викінчуються пляни побудови Свято-Андріївського села на 45 апартаментів на площі Осередку, ще недавно кликав телефонічно голову Осередку після повороту з Европи з конференції НАТО, бо цікавив його проґрес громади. І несподівано така сумна вістка, що залишив нас назавжди наш дорогий і улюблений провідник, приятель і друг...

Осередок св. Андрія вислав співчуття вдові п-і Марії, яка довгі роки була організаторкою в управі Осередку св. Андрія, замовив квіти, вислав представника на похорон. Віллітів на похорон інж. Павло Грабович, диригент хору Осередку й приятель сенатора. Також багато членів Осередку, що живуть влітку в Торонто й Монтреалі, поїхали до Оттави на похорон і тризну.

Соборницька громада св. Андрія дуже багато завдячує Покійному, що вона постала, росла й кріпшала з кожним роком, бо він спільно з піонерами мріяв і здійснював ідею створення соборницької й екуменічної укрінської громади й побудови культурного Осередку й одної престижевої українсько-візантійської церкви, що служила б усім українським віровизнанням, бо члени Осередку в більшості пенсіонери й родженці усіх просторів України. Покійний сенатор спільно з нами ніс усі фінансові тягарі, брав участь у всіх засіданнях, сходинах та імпрезах Осередку, коли він був з нами. Своїми зустрічами з членством, своїми виступами на імпрезах він завжди скріпляв нашу соборницьку громаду. Хоч він професор Оттавського університету й сенатор канадського парляменту, але він усіх приймав на розмови до своєї хати, з усіми вітався й розмовляв. За це громада в Норт Порт його любила й шанувала, бо він практикував демократизм й заступав принцип соборности й єдности та співпраці для добра України в нашому громадському та політичному житті.

Управа Осередку св. Андрія вирішила відзначити 40-ий день смерти сен. П. Юзика згідно з нашою традицією, а тому в понеділок, 18-го серпня о. митрат Т. Форостій, український православний священик при численній участі громади відправив поминальну Службу Божу й Панахиду. Співав хор Осередку під дириґентурою інж. П. Грабовича. Біля престолу стояв портрет сен. П. Юзика, що його намалювала д-р Ярослава Грабович, а перед ним квіти й горіючі лямпади. Після відправ всі присутні перейшли до залі Осередку, де жіноцтво Осередку приготовило поминальну тризну. Володимир Різник, голова Осередку, попрохав присутніх встати й молитовно вшанувати пам'ять нашого почесного голови. По цьому о. митрат Форостій провів молитву й поблагословив страви на столах. По обіді голова Осередку говорив про заслуги покійного сенатора як науковця, політика, громадського діяча, дипломата й церковного діяча. Голова Осередку говорив досить обширно і про заслуги Покійного в нашій громаді на Фльориді, яку він любив і для якої не жалував ні свого часу, ні фінансів, щоб її поставити на соборницьких і екуменічних підвалинах.

Про Покійного говорила ще дуже зворушуюче Люся Арвин з Ст. Петерсбурґу й інж. Павло Грабович, які взяли участь у похоронах і тризні в Оттаві. Вони поділилися своїми враженнями з похоронних відправ і тризни й ствердили, як високо цінили Покійного українські Владики та канадські достойники й сенатори та представники українських організацій. На закінчення промовив ще о. митрат Форостій, а тризну закінчено відспіванням „Вічная пам'ять" та „Чуєш, брате мій".

Осередок св. Андрія завжди буде відчувати брак св.п. сенатора П. Юзика, брак його порад, брак його заохоти втриматися у тяжких хвилинах, та брак його доброго й дружнього ставлення до всіх. По ньому остався глибокий жаль у серцях членів Осередку, але вони рішені йти в майбутнє шляхом, що він його нам вказав і протоптав... З вдячности за його працю, за його посвяту, за його моральну підтримку праці Осередку, членство уфундувало вітраж-вікно людину й щоб пам'ять про нього залишилася незабутньою в їхніх серцях.

В.Р.

ЗАСУДЖЕНИЙ СУДОМ американський шпигун, який протягом 20 років продавав військові таємниці переважно про Морську Фльоту совєтам, каліфорнієць Джеррі А.Вітворт, має дістати кару — 150 років тюрми, з того відбути 50 повних років у в'язниці до можливости подавати прохання про пароль, помилування чи зменшення років ув'язнення. За свою каїнову роботу зради рідної країни він дістав всього-навсього одну третину мільйона долярів. Цей шпигун пов'язаний шпигунством і дружбою з двома іншими підсудними в Балтіморі — батьком і сином — Джаном А. Вокером, головою шпигунської сітки, та Майкелом, які дістануть свій засуд аж після 3-го жовтня, бо військова розвідка ще не скінчила цих двох допитувати. Батько-шпигун визнав свою провину перед судом, уклавши „торг", — як це практикується в американському судівництві, з урядовими судовими чинниками. Він хоче дістати доживотну тюрму за ціну „м'якшого" засуду для сина, котрий мав би дістати 25 років ув'язнення з тим, що прохання про „пароль" 22-річний Майкел Вокер міг би подати за кілька років.

Допомога для сеньйорів в Ню Йорку буде збільшена

В місті Ню Йорку будуть зроблені заходи для поліпшення опіки старшими віком людьми. Новий президент управи міста Дейвид Н. Дінкінс скликав 23-го липня ц. р. засідання представників організацій сеньйорів, створив дорадчий комітет, який буде старатися задовольнити всі потреби старших людей. Н. Дінкінс заявив, що місто Ню Йорк має мільйони долярів, призначених для допомоги сеньйорам. Участь у цьому засіданні від українських сеньйорів взяв у заступстві голови д-р Іван Сєрант.

Просимо всіх настоятелів українських церков у Ню Йорку повідомити у своїх церквах про те, що якщо хтось із сеньйорів потребує допомоги, може звертатися особисто або листовно до Миколи Шпитка, адреса: 98, Друга авеню, Ню Йорк, Н. Й., 10003.

За Управу Клюбу Сеньйорів

Микола Шпитко

ЗАХІДНІ ДИПЛОМАТИ повідомили з індійської столиці, що в результаті вибуху бомби, яка лежала у валізі одного з пасажирів, на летовищі афганського міста Джалялябад загинуло 16 осіб, в тому числі і працівників летовища. Згідно з іншими повідомленнями, в районі долини Лоґар тривають бої між партизанами і совєтськими військами. Партизани знищили 16 бронетранспортерів.

Один з небагатьох

Юліян Бачинський у своїй м'ясарні

Ми радіємо успіхами нашої молоді, як також не менше тішимося успіхами наших підприємців, які своїми щедрими дотаціями допомагають фінансово розвиватися нашим громадським установам і церквам на тутешньому терені.

Передовими українськими жертводавцями на українському „давтавні" в Ню Йорку є Юліян і Марія Бачинські, власники Іст Вилледж м'ясарні, 139 Друга авеню.

Про їх підприємство широко коментували телевізійні кореспонденти на кількох каналах, підкреслюючи у своїх звідомленнях, що ця українська крамниця має всякого рода м'ясні вироби, взірцево чиста, обслуговують вас чемно й скоро кількома мовами.

Сидні Філдс, кореспондент „Дейлі Нюз" у своїй статті п. з. „The Old Country Meat Market" в односторінковій статті дав докладний опис крамниці Бачинських. Там читаємо, що Юліян Бачинський, кремезний українець, приїхав до З'єднаних Стейтів Америки з Німеччини в 1949 році. Він з постійною усмішкою на устах відповідав на ряд поставлених йому питань цим кореспондентом. У своєму підприємстві Ю. Бачинський затруднює 12-ть працівників-фахівців м'ясних виробів.

У крамниці, крім місцевих нюйоркських щоденних покупців, можна часто стрінути смакошів з Бруклину, Квінсу, Йонкерсу, Ню Джерзі, Вірджінії, Вашінгтону і Вашінгтонського стейту, ба навіть з Гаваїв.

Не забув цей кореспондент згадати і про круглолицю дружину Юліяна Марію, присутню під час інтерв'ю, яка приїхала до З'єднаних Стейтів Америки з Англії.

Кожного тижня, по неділям, після Служби Божої, обоє Бачинські їдуть до Спрінг Лейк, Н. Дж., до свого вакаційного дому, який розташований недалеко океану. Після недільного відпочинку вони повертають до Ню Йорку, щоб служити покупцям смачними м'ясними виробами.

Якщо перевіримо листу жертводавців на будову нової української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку то на першому місці знайдемо поважну рубрику, яка належить Бачинським.

На особливе признання заслуговують Бачинські за те, що вони спонзорували на протязі 11-ти років теологічні студії Маврикія Попадюка, юнака з Бразилії.

Після закінчення теологічних студій в Римі, він приїхав до ЗСА і тепер виконує обов'язки вікарія ігумена манастиря Отців Василіянів у Ґлен Кові. Отець Маврикій Попадюк, ЧСВВ, є великою поміччю для душпастирської праці на тутешньому терені.

Не будемо тут вичисляти ряд інших добродійних вчинків панства Бачинських, бо немає дня, щоб хтось не заглянув до їх крамниці з якоюсь збірковою листою.

В той час, як за останні п'ять років наша громада у Ню Йорку втратила аж чотири українських підприємства із-за „горендальних" чиншів, а саме: кравецьку робітню Михайла Івасівки, ресторан „Орхидею" та крамниці „Еко" й „Арку", Бачинські забезпечилися перед „рентовою інвазією" і примістили свій склеп у своєму власному домі.

Ця фірма обходить цього року 15-річчя свого існування на Другій авеню в Ню Йорку, і 25-річчя своєї продуктивної праці для української громади. Бажаємо їм ще більших успіхів у їх плянах і надалі продовжувати свою харитативну працю для потреб української громади.

РСГ

Папа...

(Закінчення зі стор. 1)

працює над великими художніми мозаїками в українському католицькому соборі Святої Софії в Римі, основником та ініціятором якого був св. п. Патріярх Української Католицької Церкви Блаженніший Кардинал Йосиф Сліпий.

В Римі на запрошення настоятеля українського манастиря на Піяцца Мадонна де Монті, на вулиці Серпенте, М. Голодик відреставрував художній образ „Пієти"—Пречистої Діви Марії з Ісусом Христом на руках. Довгі роки і сирість сильно знищили цей художній твір німецького майстра Ф. Мюллера, і картину, написану олійними фарбами на полотні, треба було „оживити" і дещо підправити. Реставрація цього образа вимагала від М. Голодика великого зусилля і мистецького таланту, але він успішно справився з цим поважним завданням.

В цьому ж манастирі Микола Голодик був запрошений на приватну авдієнцію у Патріярха Української Католицької Церкви, Блаженнішого Кардинала Мирослава Івана Любачівського.

Під час цієї зустрічі, яка пройшла в теплій й приємній атмосфері, Патріярх УКЦ розпитував мистця М. Голодика про його життя, працю та творчість, давав добрі поради.

За посередництвом Блаженнішого Кардинала Мирослава Івана Любачівського й Української Католицької Курії у Ватикані, а також за допомогою приватного секретаря Патріярха, Микола Голодик мав авдієнцію в Папи Івана Павла II в його резидентському палаці у Ватикані.

Під час зустрічі Папа поблагословив українського мистця М. Голодика та побажав йому довгих років життя й творчих успіхів.

В знак пошани й дякуючи за благословення Микола Голодик подарував Папі Іванові Павлові II кольорову фотографію його портрета, намальованого мистцем на замовлення настоятеля польського собору в Пассейку, Н. Дж. Цей художній образ нині прикрашує собор.

Р. І.

СУД МІСТА ГОШІМІН засудив на смертну кару керівника підпільної групи „Відродження В'єтнаму" колишнього вояка сайгонської армії Нго Ван Труонга. В акті обвинувачення сказано, що „Труонг і очолювана ним група займалася діяльністю, спрямованою на скинення існуючого ладу.

Комітет Оборони Української Спадщини

та

Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу

закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ

на його працю та акції для

1. **Поширювання правди про Україну**
2. **Поборювання очорнювання та знеславлювання українців**
3. **Оборони громадянських прав українців**

Пожертви просимо пересилати чеками, або поштовими переказами на:

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

враз із виповненим вирізком цього заклику.

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви $..........

....
ім'я та прізвище

....
число дому, вулиця

....
місцевість стейт поштовий код

У Вашінгтоні...

(Закінчення зі стор. 1)

Проєкт православної церкви св. Андрія у Вашінгтоні.

нас, що до року церква-пам'ятник буде стояти, і вони бажали б влаштувати посвячення її саме в день св. Апостола Андрія.

На наше запитання скільки коштуватиме побудова і дому, і церкви, наші гості обраховують їх на понад один мільйон долярів, але зразу ж вияснюють, що продаж будинку колишньої амбасади, що донедавна служив за церкву і збірка на будівельний фонд принесла понад 800,000 дол. готівки, отже, так багато для завершення задуму вже і не залишилося.

Але коли взяти до уваги, що у Вашінгтоні тепер живе лише приблизно 65 православних родин — то це невимовно великий фінансовий тягар і тому наші гості надіються, що українська спільнота підтримає їх морально та матеріяльно.

Саме це і є причиною відвідин представників православної громади у Вашінгтоні тут у Екзекутиві УНС, яка обіцяла відповідну позичку, допомогу і в редакції „Свободи", де ми можемо на наших сторінках дати інформації про великий задум здвигнення ще одного українського Божого храму і це у столиці ЗСА.

Проєкт церкви ім. св. Апостола Андрія Первозванного зробив наш відомий архітект Мирослав Німців. Оглядаючи цей проєкт на виготовленій окремо карточці завважуємо, що побіч церкви буде ще і заля призначена на різні імпрези церковного, а то і загального характеру. Це напевно буде добре фінансовою підтримкою для самої церкви, яку наші гості називають церквою-пам'ятником та пояснюють, що присвячена вона пам'яті жертв Чорнобиля.

Вони глибоко переконані, що так подумана церква буде вповні готова до відзначувань 1000-річчя Хрищення України і тому надіються на кожну піддержку громади для цього задуму та на її допомогу.

Усі пожертви на побудову храму можна висилати на адресу: Sr. Andrew Ukrainian Orthodox Church, 15100 New Hampshire Ave., Silver Spring, M.D. 20904.

Відбудеться...

(Закінчення зі стор. 1)

дою Філядельфії та околиці.

Від українців міста залежить, як буде виглядати УОКЦентр у Філядельфії. Влаштування імпрез вимагає багато часу і праці; небагато людей може жертвувати час, але всі можуть підтримати і пошанувати працю імпрезового комітету і прийти на відкриття сезону: Коктейль-Бенефіс, який — як сказано — складається з двох частин: гумористично-музичної програми і гостини.

На цей розваговий Вечір гумору і музики дирекція УОКцентру щиро запрошує все українське громадянство Філядельфії і околиці, щоб прийшли, розважилися, провели приємно час, а це допоможе Центрові в його розбудові.

ГРОМАДЯНИ! Негайно зверніться до місцевого секретаря чи організатора УНСоюзу, або пишіть прямо до Головної Канцелярії УНСоюзу в Джерзі Сіті за інформаціями про Союзове забезпечення. Пам'ятайте про народну приповідку: БЕРЕЖЕНОГО ГОСПОДЬ БЕРЕЖЕ!

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ЛУЧКО, член УНС Відд. 145-го ім. Св. Марії в Алтюна, Па., померла 17-го квітня 1986 року на 61-му році життя. Нар. 27-го грудня 1924 року в Алтюна, Па. Членом УНС стала 1970 р. Залишила у смутку мужа Павла. Похорон відбувся 21-го квітня 1986 року на цвинтарі Св. Марії в Алтюна, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ЮЛІЯН ГАРАСИМЮК, член УНС Відд. 114-го ім. св. Володимира в Чикаго, Ілл., помер 3-го квітня 1986 року на 78-му році життя. Нар. 12-го липня 1908 року в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку родину в Україні друзів і приятелів. Похорон відбувся на цвинтарі Елмвуд Рівер Гров в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Ольга Бережан, секр.

АНДРІЙ ОДРІЙ, член УНС Відд. 63-го Т-ва „Січ" у Форд Си272, Па., помер 15-го квітня 1986 року на 64-му році життя. Нар. 19-го березня 1922 року у Форд Ситі, Па. Членом УНС став 1944 року. Залишив у смутку дружину Милдред, сина Дейвида і доньку Кетлін. Похорон відбувся 18-го квітня 1986 року на українському цвинтарі у Форд Ситі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Турко, секр.

СОФІЯ СКРОБАК, член УНС Відд. 316-го у Рочестері, Н.Й., померла 24-го березня 1986 року на 95-му році життя. Нар. 24-го жовтня 1891 року в Україні. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку дітей Анну Славін, Константину Скробак, Джовн Свифт, Михайла і Степана. Похорон відбувся 27-го березня 1986 року на цвинтарі св. Бонавентури в Алегейні, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

Всеволод Богдан **БУДНИЙ,** член УНС Відд. 76-го ім. св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., помер 15-го квітня 1986 року на 67-му році життя. Нар. 1920 року в Тернополі, Україна. Членом УНС став 1954 року. Залишив у смутку дружину Дарію та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 27-го квітня 1986 року на цвинтарі Кемберленд у Ґлен Спей, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Ю. Демчук, секр.

СТЕФАН РОСОХА, член УНС Відд. 407-го в Торонто, Онт., помер на 78-му році життя. Нар. 1908 року в селі Драго на Карпатській Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку сина Володимира з родиною. Похорон відбувся 25-го квітня 1986 року на цвинтарі Парк Лон в Торонто.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ОЛЕКСА ЛИСАЙ, член УНС Відд. 341-го ім. Ю. Головінського у Віндзорі, Онт., помер 6-го березня 1986 року на 86-му році життя. Нар. 1900 року в Невтоничах, пов. Радехів, Україна. Членом УНС став 1937 році. Залишив у смутку дружину Олену і сина Евгена з доньками Дженіс і Шелі. Похорон відбувся 8-г березня 1986 року на цвинтарі св. Алфонза у Віндзорі, Онтаріо.

Вічна Йому Память!

В. Літинський, секр.

ВІКТОРІЯ ЛИСИЙ, член УНС Відд. 146-го ім. Івана Франка у Воррені, Миш., померла 10-го березня 1986 року на 90-му році життя. Нар. 1895 року на Україні. Членом УНС стала 1953 року. Залишила у смутку доньку Наталію, зятя Миколу, внуків Романа і Віктора, правнуків Марка і Вікторію та дальшу родину. Похорон відбувся 12-го березня 1986 року на цвинтарі Мт. Олівет в Дітройті, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Г. Корб'як, секр.

АРІЯДНА ДЕ ВАСИЛЬ, член УНС Відд. 368-го ім. М. Лисенка в Маямі, Фльорида, померла 2-го квітня 1986 року на 63-му році життя. Нар. 1922 року в Латвії. Членом УНС стала 1964 року. Залишила у смутку мужа Сергія Івана, сина та родину. Похорон відбувся на цвинтарі Роял Палм в Помпано Біч, Фльорида.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

МАФТЕЙ ОВЧАР, член УНС Відд. 448-го Т-ва „Самопоміч" в Монтреалі, Канада, помер 2-го квітня 1986 року на 91-му році життя. Нар. 1894 року в селі Язопуль, Станиславів, Україна. Членом УНС став 1956 року. Залишив у смутку двох синів і дві дочки; 16 внуків і 14 правнуків. Похорон відбувся 4-го квітня 1986 року на цвинтарі Код де Неж в Монтреалі, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Стефан Йосиф **ХОМИН,** член УНС Відд. 253-го ім. Івана Франка в Людлові, Масс., помер 24-го квітня 1986 року на 68-му році життя. Нар. 24-го вересня 1917 року в Людлові, Масс. Членом УНС став 1940 року. Залишив у смутку дружину Дженевів, сина Марка, доньку Ілейн Баркер і 4-ох внуків. Похорон відбувся 28-го квітня 1986 року на цвинтарі св. Альойзія в Індіян Орчард, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Гаврильців, секр.